

VIEW
ဗျူဟာပေ

မျိုး
ကလောင်ခွဲ

မျိုး နှစ်ကိုယ်ကြား

cover : idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

အခန်း(၁)

ည ကိုးနာရီဆိုတာ သိပ်ညဉ့်နက်သေးတာ မဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ မြို့သစ်ရဲ့ ရပ်ကွက်လမ်းမ မှာ မို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နီကြင်ကြင် လမ်းဘေး ဓာတ်မီးတိုင် အလင်းရောင်ကလည်း ခပ်မှိန်မှိန်ပဲ မြင်ကွင်း အားလုံးသည် မပီပိုးတဝါး ရှိသည်။

စူးရှသော ကားမီးတွေကိုဖွင့်လျက် သူ လင့်ခရုဇာ ကားလေးကို ဖြည်းဖြည်း ညင်သာ စွာပဲ မောင်းနှင်ခဲ့၏။

သူ့အတွက် အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ လည်း ဆူပူမယ့်သူ မရှိ၊ မျှော်နေမယ့်သူ မရှိတော့ အပူအပင် ကင်းပါသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလမှာ သူ့ရဲ့ ဘဝက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းထဲမှာ ပဲ ပျော်ဝင်နှစ်မြုပ်ခဲ့၏

ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်နေသော ထိုလုပ်ငန်းကြီးအပေါ် စိတ်ပျက်ကုန်ခန်းနေခဲ့တာတော့ ကြာပြီ၊ သူ ကြိုးစားဆောက်တည် အောင်မြင်နေခဲ့သော လုပ်ငန်းက သူ့ရဲ့ သိက္ခာနှင့်စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာမှာ အနှောင့်အယှက်ကြီးတစ်ခုလို ခံစားလာစေခဲ့တော့...။

ယောက်ျားတစ်ယောက် မာန၊ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုကို တည်ထောင်ပြဖို့ သူ ထက်သန်နေသည်။

သည် ကိစ္စကို သူသူ သာသိလျှင်တော့ ဆန့်ကျင်တားဆီးမှာ သေချာ

၏။ သူသူ ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို အခုချိန်မှာ ယုံကြည်ကိုးစားရသော လူယုံတော် တစ်ဦးလို့ လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ။

တကယ်ဆိုလျှင် ‘နေနန်းတော်’ဆိုသော သူ့နာမည်ကျော်ကြားလာဖို့ အတွက် သူသူ သည် အများကြီး ကူညီပေးခဲ့သည်။ ။

တကယ်ဆိုလျှင် နေနန်းတော်ဆိုသော သူ့ကို ရင်းနှီးဖို့ မဆိုထားနှင့် မြင်တွေ့ဖူးသူ တောင် သိပ်မရှိပါ။

နောက်ကွယ်က သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင်ပြီး အများ နှင့်ဆက်ဆံပြောဆိုသည့် နေရာတွေ မှာ သူသူ ကို သူ ရှေ့က ထွက်စေခဲ့သည်။ ။

သူသူ ဆိုသော မြင့်မြတ်သူက သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းနှင့် အံဝင်ခွင်ကျရှိ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိတော့ဘဲ အဒေါ်အပျိုကြီးတွေအရိပ်မှာ ရှင်သန်ခဲ့ရသော သူသူသည် ယောက်ျားစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက် စိတ်ကော ရုပ်ပါ ပျော့ညံ့နုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးလို ပြုမူနေထိုင်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့ရှာသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကျော် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ နေနန်းတော် ဆိုလျှင် အများ စုက သူသူ ကိုပဲ ထင်မှတ်နေကြ၏။

ကျားကျားလျားလျား သူ့အသွင်စတိုင်နှင့် ယောက်ျားပီသခန့်ညားမှုက သူ့လုပ်ငန်း ကြီးနှင့် သဟဇာတမဖြစ်၊ မလိုက်ဖက်တာအမှန်။

ဂငယ်လမ်းချိုးကွေ့မှာ သူ့ကားလေးကို ချိုးအကွေ့ မီးရောင်စူးစူး အောက်မှာ မြင်လိုက် ရသည့် မြင်ကွင်းက အတွေးလှိုင်းတွေကို ပြတ်တောက်သွားစေခဲ့သည်။ ။

လူငယ်သုံးယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသည့် မြင်ကွင်းက အမြင်မတော်လှတာ အမှန်။

ဒီလိုအချိန် ဒီလိုနေရာမှာ ဒါမျိုးဖြစ်နေတာလည်း သိပ်မဆန်းဟု ထင်သည်။ ပေါ့ပျက်ပျက် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သည် ချာတိတ်တွေရဲ့ ပြဿနာသည် ...။

မျက်စိအောက်မှာ မြင်တွေ့နေတော့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသားကောင်းပီပီ သူ မနေနိုင်ပါ။

ကားစက်ကို ရပ်ကာ ရှေ့မီးကို မပိတ်ဘဲ အခြေအနေကို သူ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်သည်။

ချာတိတ်နှစ်ယောက် လက်ထဲမှာ ရုန်းကန်နေသော မိန်းကလေးခမျာ အင်အားမမျှရှာတော့ အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်။

“လွတ် လွတ်ပါ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှိုက်သံစွက်ပြီး တောင်းပန်နေသည့် စကားသံလေးက သနားစရာကောင်းနေတော့ သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းမိသည်။

တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသော ချာတိတ်နှစ်ယောက် သူ့ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။ နောက်မှ ကျန်ခဲ့သော ချာတိတ်က ကောင်မလေးကို ရုန်းမရ အောင် ဆုပ်ကိုင်ချုပ်နှောင်ထားဆဲ။

“ဘုရားသား ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ သူရဲကောင်း လာမလုပ်နဲ့ ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနော်၊ ဒီမှာ ညှိနှိုင်းလို့ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ”

ကုပ်ထောက် ဆံပင်နီကြင်ကြင်နှင့် လူရွယ်က ခြိမ်းခြောက်သံစွက်သော လေသံနှင့် ပြောသည်။ နံဘေးက အဖော်က ဂျင်းဘောင်းဘီ နောက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ဝှက်လျက် ဘူကြည့် ကြည့်နေ၏။

“သူတို့ ပြောတာ မယုံပါနဲ့ ရှင်၊ ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းရှင်းပြသည်။ ။

“ဟေ့ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ချုပ်ကိုင်ထားသော ချာတိတ် အော်သံကို သူ ကြားသည်။ ။ သူ့ကို အရင်ဆုံး ခြိမ်း ခြောက်သည့် လူရွယ် စိတ်မရှည်သလို စုတ်တစ်ချက်သပ်ရင်း

“ဒီမှာ ခင်ဗျား လစ်တော့ဗျာ၊ ဆန္ဒရှိရင် လမ်းကြောင်းပြောင်း သူက ကျုပ်တို့ လူရင်း တွေ၊ ဒါဆိုသဘောပေါက်တော့”

“ငါ သဘောပေါက်တာ သူ မင်းတို့ ကို လက်မခံချင်ဘူး၊ မင်းတို့ အမဲဖျက်သလို ကြမ်းတမ်းနေတာတော့ အမြင်မတော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟာ ခင်ဗျား ဘာကောင်လဲ၊ ရှုပ်တယ်ကွာ ဟေ့ကောင်”

ဆံနီချာတိတ်က အချက်ပေးတော့ ဘောင်းဘီရှည် ချာတိတ် လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ထွက် လာသည်။ ။ လက်ခနဲ မြင်လိုက်သော ညာလက်ကောက် ဝတ်ဆီကို သူ ခြေနှင့် ခတ်ကန်ပစ် လိုက်သည်။ ။

မောင်းချဓားလေးတစ်လက် ချာတိတ် လက်က လွတ်ကျသည်။ ။

“ဖောင်း”

“အ”

ကုန်းကောက်ဖို့ ကြိုးစားသော ချာတိတ် မျက်နှာကို ခြေနှင့်ကန်ပစ် လိုက်တော့ လန်လဲ ကျသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ဓားကိုကောက်ယူကာ သူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ မောင်းချပြီး သိမ်းထားလိုက်၏။

“ကျား”

မာန်သွင်းဝင်လာသည့် ချာတိတ်လက်ကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်ကာ ဆွဲ

ယူပြီး ရင်ဝကို ခူးပျံ့ တစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

“အွတ် .. အ.. အား”

မြေပြင်မှာ ခူးထောက်ကျကာ ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူနေရသော ချာတိတ်ကို လှည့်ကြည့်စရာ မလိုတော့ပါ။

အနောက်က ပြေးဝင်ပြီး အလစ်ထိုးဖို့ ကြိုးစားသည့် ချာတိတ်ကို ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းရှောင်တိမ်းကာ တစ်တောင် တစ်ချက် တွက်လိုက်၏။

“အွတ်”

သုံးယောက် တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ သူ့ဘက်သား နှစ်ယောက်ရဲ့ မရှုမလှ အခြေအနေကို မြင်တော့ ကောင်မလေးကို ဆောင့်တွန်းကာ ပြေးတော့သည်။ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးနဲ့ ”

အော်ဟစ်သံက အမှောင်ထဲက ထွက်လာတာ ဖြစ်သည် ၊ လှည့်ကြည့်တော့ ရပ်ကွက်ထဲ က လူစုထင်သည်။ ။

သူတို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာသည့် ကလေး ငါးယောက်ထက် မနည်း၊ ကုန်းကုန်းကွကွ လဲနေသော ချာတိတ်နှစ်ယောက်ကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိစွာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးတော့၏။

ပြေးလာသည့် လူစုက သူ့ကိုဝိုင်းဝန်းထားရင်း လဲကျနေသော ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ဟာ ဟိုအမျိုးသမီး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူးဟ”

လူကြီးနှစ်ဦး အပြေးသွားပွေ့ထူရင်း

“ သတိလစ်သွားတာ ခေါင်းမှာ နည်းနည်းကွဲသွားတယ်”

“ဟို ဟို ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ဘူးနော်၊ ဒီမိန်းကလေး ဒုက္ခရောက် နေတယ်ထင်လို့ ဝင်ကူညီပေးတာပါ”

သူ ကပျာကသီ ဝင်ဖြေရှင်းရသည် ၊ လူစုထဲမှ အင်္ကျီဖြူနှင့် လူရွယ် က ခေါင်းညိတ်ပြ ရင်း

“ ကျွန်တော် သိပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစအဆုံး မြင်တယ်၊ အစ်ကိုတို့ ထိုးကြိတ်နေတော့မှ စိတ်ပူပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သွားခေါ်တာပါ အစ်ကို အပြစ်မရှိတာ သိပါတယ်”

“ဒီမိန်းကလေး သတိလစ်နေတာ ဆေးခန်းပို့မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ ဒေါက်တာ အောင်မြတ်ဦး ဆေးခန်းက နီးနီးလေးပဲ၊ အဲဒီ ခေါ်သွားတာပေါ့”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ညှိနှိုင်းရင်း သူ့ဘက်ကို ဦးလှည့်လာပြန် ၏။

“မောင်ရင်လေး ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါကွယ်၊ မဝေးပါဘူး၊ ဒီလမ်းထိ ပဲတင်ပါပဲ”

အရှုပ်အရှင်း ကင်းအောင်နေချင်ပါသည် ဆိုမှ ပြဿနာရှည်နေပြီမို့ သူ စိတ်ညစ်သွားရ သည် ၊ ငြင်းပယ်မသင့်တာမို့ ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ရပါသည် ။

ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီကာ လူကြီးနှစ်ဦး နောက်ခန်းက တက်သည် ၊ သူနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာ မျက်မြင်သက်သေ လူရွယ်ပါလာ၏။

မျက်နှာပေါ်ကို ဆံနွယ်တွေ အုပ်ကာ တစ်စွန်းတစ်စလေးသာ မြင်နေရသော ကောင်မ လေးကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိသည် ။

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ မသိ၊ သည် အချိန် သည် ကာလကြီး တစ်ဦး တည်း ထွက်ရဲ သည့် မိန်းမသားဆိုတော့...။

“ရောက်ပြီ ရောက်ပြီ ဆေးပြာသုတ်ထားတဲ့ ခြံဝင်းရှေ့မှာ ပဲ ရပ်ပေး အစ်ကို”

နံဘေးက လူရွယ်က ပြောမှ သူ ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည် ။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးလှပြီ။

မဆီမဆိုင် ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးထဲမှာ အချိန်ဆက်ပြီး အကုန်မခံ နိုင်တော့တာမို့

“ကဲ ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပါပြီနော်၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ဝင်ရောက် ကူညီတယ် ဆိုတာ ဟောဒီ ညီလေး သက်သေရှိပါတယ်၊ အချိန်လည်း လင့်နေပြီမို့ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့် ပြုကြပါ”

“အင်း အင်းပါကွယ်။ လူလေးကို ဦးလေးတို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီ ကလေးမလေး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ဦးလေးတို့ မသိဘူး၊ ဦးလေးတို့ ရပ်ကွက်ထဲက မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ အားလုံးစေတနာစိတ်နဲ့ ကူညီကြတာပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီးကပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ကားထဲက သား ရေနက်အိတ်ကို လှမ်းယူသည် ။ ပြီးတော့ တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူနှစ် အုပ် ထုတ်ယူပြီး

“သူ့ကို ဆေးခန်းပြပြီး လိုတာ ကူညီပေးလိုက်ကြပါ၊ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုအတန်း အစားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ဒီငွေနှစ်သိန်းကို သူ့အတွက် ကူညီတာပါ၊ ဦးလေးတို့ ယူထားပေးပြီး စီမံပေးလိုက်ပေါ့”

စကားအပြတ်ပြောပြီး သူ့ကားပေါ်လှမ်းတက်ဖို့ အပြင်မှာ ငွေတွေကို

လက်ခံယူထား သော လူကြီးက

“မောင်ရင်လေး စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အပြစ်မရှိတာကို လည်း သိပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလာရင် ဆက်သွယ်လို့ ရအောင် နေရပ်လိပ်စာလေးတော့ ဦးလေးတို့ ကို ပေးခဲ့ပါကွယ်”

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခေါင်းကို စုံကုတ်လိုက်မိသည်။ ။

ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့ ၊ မင်းလှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့ ဆို သော ဆိုရိုးစကားက မှန်နေပြီထင်ရဲ့ ။

“ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ခန်းကို ဆက်သွယ်ပါ ဦးလေး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အားလပ်ချိန်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ အရှုပ်အထွေးတွေ မပတ်သက်ချင်ဘူးဗျာ”

ယတိပြတ်ပြောပြီး လိပ်စာကတ် ပေးခဲ့ကာ သူ့ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ တော့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိမှုတွေ ရောထွေးနေ၏။

ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးထဲ ဝင်မတိုးခဲ့လျှင် အကောင်းသား။

*

အခန်း(၂)

ဆင်ဝင်အောက်ကို သူ့ကားလေး ထိုးရပ်သည် နှင့် ဧည့်ခန်းဆိုဖာက သူသူ အပြေးလေး အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။

“နေ ရယ် ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျလိုက်တာ၊ တီဗွီကြည့်ရင်း စောင့်နေရတာ မောက ရောပဲ”

ဝတ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီဖားဖား၊ ဒီဇိုင်းက အပွင့်အစက်ပြူးပြူးပြဲပြဲ၊ နက်ပြာစင်း ဘောင်းဘီတို့နှင့် သူသူ အသွင်က သူ့စိတ်ကို ပိုရှုပ်ထွေးစေ၏။

သူ့လက်က သားရေ လက်ဆွဲအိတ်ကို သူသူ လှမ်းယူရင်း သနပ်ခါးပါးကွက် လိမ်းခြယ်ထားသည့် မျက်နှာကို အပြုံးတွေ ဖုံးလျက်

“ရေချိုးတော့မလား နေ၊ မြန်မြန်ချိုးနော် ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်၊ သူ လည်း မစားရသေးဘူး နေရဲ့ အဟင်း ဟင်း”

“အာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ အထဲ ငါ့ကို ကန့်ကလျ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ သူသူ ရာ၊ သွားစမ်းပါ ရေတစ်ခွက်လောက် ခပ်လာခဲ့စမ်းကွာ”

သူ့အနားကပ်ပြီး ထိုင်ဖို့ ပြင်သည့် သူသူကို တွန်းဖယ်ရင်းပြောတော့ သူသူ မျက်စောင်း က ဒိုင်းခနဲ ကျလာ၏။

“ဟွန်း စေတနာနဲ့ လည်း မေးရသေးတယ်၊ လူကို မာန်မယ် ဟောက်မယ်ဆိုတာချည်း ပဲ မုန်းစရာ”

“ငါ မောလာလို့ ပါကွာ ရေတစ်ခွက်လောက် လုပ်ပါ”

စုထားသည့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ပစ်ရင်း သူသူ သူ့ရှေ့က ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် ထွက်သွား၏။

ကွေးကွေးကောက်ကောက် ကုပ်ဝဲဆံတို အညိုရောင်နှင့် ပြားချပ်ချပ် တင်ကို လှုပ်ရမ်း သွားသော သူသူ့ကို ကြည့်ကာ သူ ပင့်သက်ရှိက်မိသည် ။

အရင်ကတော့ သူသူရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူတွေက သူ့အတွက် မဆန်းလှပေမယ့် သည် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ သည် လို အပြုအမူတွေကို သူ စိတ်ပျက်လာတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ် သည် ။

ခဏကြာတော့ သူသူ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူးကို ယူလာကာ ဖန်ခွက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ငွဲ့သည် ။ ရေခွက်ကို သူ့ပါးစပ်အနားထိ တွေ့ကာ တိုက်ပြန်တော့ သူ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း

“ပေးစမ်းပါကွာ ငါ့ဘာသာ သောက်စမ်းပါရစေ”

“နေ နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာလို့ စိတ်တိုနေတာလဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေ စိတ်တွေ ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာတယ်နော်၊ ပြုပြင်စမ်းပါဦး နေရယ်၊ သူ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ် သိလား”

ဘယ်လောက်ပြောပြော ဗီဇ မပျောက်သော သူသူကတော့ ကိုယ်နှုတ် အမှုအရာတွေ မပြောင်းနိုင်သေးပါလား။

“ငါ ဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီ သူသူ၊ မင်းကတော့ ကျေနပ်နေတုန်းပဲ၊ ဘာကြောင့်များ ငါ ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်လုပ်ခဲ့မိသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ တာကွ”

နေနန်းတော် နောင်တရသံနှင့်ဆိုရင်း ရေကို မော့သောက်နေတော့

သူသူ မျက်ခုံးတွေ ကုပ်ကာ တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ။

“နေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ စိတ်ပြောင်းရအောင် အရမ်းအောင်မြင်နေတာကို ဘာလို့ စိတ်ကုန်ရတာလဲ၊ စိတ်ပြောင်းရအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုအောင်မြင်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်၊ အချိန်တွေ အများကြီး နှစ်ခဲ့ရတာ နေ စိတ်တွေ လေနေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ကို တိုင်ပင်စမ်း ပါကဲ ပြောလေ နေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

သူသူ မေးရင်း သူ့နံဘေး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ လက်ထဲက ရေဖန်ခွက်ကို စားပွဲ ပေါ် ပြန်ချပြီး သူ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ မှီထိုင်ပစ်လိုက်၏။

လက်ရှိလမ်းမှာ ဆုံခဲ့ရသော ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးတွေကို သူသူ သိအောင် ပြောပြ ချင်စိတ် မရှိပါ၊ အရေးကြီးသည် က သူ ကြံစည်နေသော အစီအစဉ်များကို သူသူ သိအောင် တော့ ပြောပြရမည်။

“နေ သူမေးနေတာ ဖြေဦးလေ၊ နေ ခံစားချက်တွေ သူ့ကို မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာ လဲ တိုင်ပင်မှာ လဲ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူသူ စကားက မှန်သည် ၊ မြင့်မြတ်သူ ဆိုသော သူသူ သည် သူ့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့အနီးမှာ သွေးရင်းညီအစ်ကိုပမာ ရှိခဲ့သော သူတစ်ယောက်၊ သူစေခိုင်းခဲ့သမျှ သူသူသည် ဖြစ်အောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူမို့

“အေး ငါအခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ငါ စိတ်ကုန်နေပြီ၊ ငါ နဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက် ဘူး၊ မင်းလို အပြုအမူ အနေအထိုင်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်အလုပ် ဖြစ်နေတယ်၊ ခက်တာက ငါကလည်း ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဝါသနာပါ တတ်ကျွမ်းခဲ့တယ်၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ တောင် ပညာသင် ယူခဲ့မိတာ အမှားပဲ၊ အခုတော့ လူတွေကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါခံရခက်တယ်၊ ယောက်ျား

မဝီသတဲ့ ကောင်လို့ ထင်နေကြတာ ခံရခက်တယ်”

သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ရင်ဖွင့်မိတော့ သူသူ ရိတ်သင်ပြီး မျှင်
မျှင်တန်းတန်း လေး ဖြစ်အောင် ပုံဖော်ဆွဲထားသော
မျက်ခုံးလေးကုတ်ကြည့်ရင်း

“နေ့ ကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ သူ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ နေ က ဒီလောက်
ယောက်ျားပီသ တည်ကြည်ခန့်ညားတာကို၊ တကယ်ပြောတာ သူသူတို့
လို လူမျိုးတွေတောင် နေ့ ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်”

“ဟာ တော်စမ်းပါကွာ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ၊ မပြောစမ်းပါနဲ့ ”

“ဟွန်း နေ ကလည်း သူ ကအမှန်ပြောတာပဲ၊ ထားပါတော့ ဘယ်
ကောင်က နေ့ကို ယောက်ျားမဝီသဘူး ပြောတာလဲ၊ အဲဒီကောင်တွေ
ကောင်မတွေကို သူသူ ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်
ရိုက်ပစ်မယ် ဟွန်း”

“ကဲပါ တော်ပါတော့ သူသူရာ၊ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီလိုပုံဖြစ်နေတာ
ငါစိတ်ကုန် လာပြီ”

“ဟင် ဘာလို့ လဲ နေရဲ့ ၊ ဒီလောကမှာ ဒီလိုလူတွေချည်းပဲဟာ”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် ငါ နောင်တရနေတာ၊ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလောက
မှာ အလှပညာရှင် တွေ၊ ဒီဇိုင်းနာတွေ မင်းလိုလူတွေချည်းပဲ၊ တစ်ချိန်မှာ
နေနန်းတော် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို အားလုံးက အဲဒီလို မြင်မှာ ငါ ကြောက်
တယ်၊ စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ နေရဲ့ ၊ ဘယ်သူက ထင်ထင် ကိုယ်မှ မဟုတ်တာဘဲ ဟာ
၊ အခုလည်း ဒီလောကနဲ့ နေ ကင်းရှင်းပါတယ်၊ သူသူပဲ နေ ကိစ္စတွေ
ရှေ့က ထွက်စီစဉ်ပေးတာပဲဟာ၊ နေ ခိုင်းသမျှ သူသူ တစ်သဝေမတိမ်း

လုပ်ပေးနေတာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ငါ သိတယ်၊ မင်းကို ငါအားကိုးပါတယ်”

“မဟုတ်တာ နေ ကို အားကိုးပြီး သူသူ နေနေရတာပါ။ တကယ်ဆို သူသူက ဘာမှ သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေကမှ တကယ်တော်တာ၊ နေ ခိုင်းတာလုပ်၊ ကျွေးတာစား နေတာ သူသူပါ”

“သူသူက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံနေသည် ။ နေနန်းတော် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း လောကမှာ အောင်မြင်လာခြင်းမှာ သူက အရာရာကို စီမံဖန်တီးဦးစီးနေ ခဲ့တာ သူသူ အသိဆုံး”

သူ့အရည်အချင်းကို သူသူ အားကိုးသည် ။ သူက သူသူရဲ့ နောက်ကွယ်မှ အစစ စီမံညွှန်ကြားပြီး အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်သည် ။

“ငါ ဒီအလုပ်ကို တကယ် မလုပ်ချင်တော့ဘူး သူသူ”

“ဟင် ဒါဆို သူသူ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ သူသူ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးနော် ၊ သူသူ ဒုက္ခ ရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ နေရယ် နော် နော်”

သူသူ စိုးရိမ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် တောင်းပန် နေတော့ သူ လက်ကာပြရင်း။

“နေဦး ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူးကွ၊ ငါကတခြားအလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်ဖို့ စီစဉ် ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိလုပ်ငန်းကို မင်းနဲ့ လွှဲပေးထားမှာ ပေါ့”

“အို ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ သူသူက ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ နေ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရတာ နေ သိရက်နဲ့ ”

“ဟုတ်ပါပြီ ငါကလည်း မင်းကို ဥပေက္ခာပြု လွှဲထားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊

လိုအပ်တာ စီမံပေးမယ်၊နောက်ဆုံး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း အသစ်တွေကို ထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းက ဦးဆောင်လုပ်၊ ငါက ဆက်ဆံမှုပိုင်းမှာ ဘာမှ မပါချင်ဘူး၊ အအကြံမင်းကလည်း တတ်အောင် တဖြည်းဖြည်း သင်ယူပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူသူ မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေရင်း

“အင်း ထားပါတော့ နေက ဘာလုပ်ငန်း ပြောင်းမှာ လဲ”

“ငါ ဝါသနာပါတာ ဒီဇိုင်းနာအလုပ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ငါ့ကို ယောက်ျားမပီသတဲ့ ကောင်လို့ ထင်တာကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအနုအရွယ် အလုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အလုပ်မျိုးတစ်ခုမှာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ပြမှာ ပေါ့”

“ဟင် ဘာလဲ ကရာတေးသင်တန်း ဖွင့်မလို့ လား၊ သူသူ ကြောက်တယ်နော် အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ နေရယ်”

ကရာတေး ပညာရပ် တတ်မြောက်ထားသော သူ့ကို သူသူ အလန့်တကြား ကြည့်ကာ ပြောတော့ သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း

“ဟား ဟား မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီ ပညာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် တတ်သင့်တဲ့ ပညာမို့ ငါသင်ထားတာပါ”

“ဟင့်အင်း မတတ်ချင်နေ သူသူ တို့ ကတော့ အထိုးအကြိတ် အသတ်အပုတ်တွေ ကြောက်တယ်”

မင်းကိုလည်း မသင်ပေးပါဘူး၊ ငါအခုလုပ်မယ့် အလုပ်က အီလက်ထရွန်နစ် ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်မလို့ ပါ၊ ငါ အခု စီစဉ်နေပြီ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒါကြောင့် နေ အပြင် ခဏခဏ ထွက်နေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် အသေအချာ စီမံနေတယ်၊ မကြာခင် ဖြစ်လာမှာ ပါ၊ လက်ရှိအလုပ်နဲ့ အဲဒီဆိုင်အလုပ် ငါ နှစ်ခုစလုံး အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပြမယ်”

“အလကား၊ အပင်ပန်းခံနေတယ် နေရယ်၊ ဒီအလုပ်နဲ့ တင် ပြည့်စုံနေပြီပဲ ဥစ္စာ”

“စီးပွားရှာနေတာကွ ပြီးရင် ငါ မိန်းမယူမလို့ ”

သူ့သူ့ကို တမင် သူ နောက်ပြောင်တော့ သူ့သူ မျက်လုံးကြီးပြူးကျယ်သွားကာ အထူးအဆန်း ကြည့်သည်။

“မိန်းမယူမယ် အပူရှာပြန်ပြီ၊ အခု နေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ သူ့သူ စီမံပေးနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာလို့ မိန်းမယူချင်တာလဲ နေရဲ့ ”

“ဟ မျိုးဆက်အတွက်ပေါ့၊ နေနန်းတော်ရဲ့ မျိုးဆက် ရှိရမယ်၊ ငါမိန်းမယူရင် မင်းလည်း ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“မတားနဲ့ အဲဒါက သူ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လေ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နေ မိန်းမယူရင် သူနဲ့ တည့်တဲ့ သူ ရွေးနော်၊ တော်ကြာ သူ့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချတဲ့ သူ ဖြစ်နေလို့ ဒုက္ခမရောက်ပါစေနဲ့ နော် နော်”

သူ့သူ ကတော့ တကယ့်ကို ပျော့ညံ့သည့် ကောင်ပါပဲ၊ သူ မိန်းမယူမှာ ကို ထိတ်လန့်နေပုံက အထင်အရှား။

“ဟေ့ကောင် လာနဲ့မနေနဲ့ ၊ ငါ မင်းကို နောက်နေတာ၊ ယူစရာ မိန်းမလည်း မရှိဘူး”

“ဟယ် တကယ် နေ သိပ်နောက်တာပဲ လူဆိုး”

နဖူးကို လက်ညှိုးနှင့်တို့ ပြီး သူသူ ကနွဲ့ကလျ ပြောတော့ သူ မှာ စိတ်ဆိုးရအခက်။

တော်တော် မလွယ်တဲ့ မြင့်မြတ်သူ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားစင်စစ် ဧကန်ဆိုတာတောင်မှ ဒီကောင် သတိရသေးရဲ့ လား မသိ။ အတူနေတဲ့ ဒီကောင်က ဒီလောက်ဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း အဲဒီလို ထင်မှတ်နေကြ လေသလား။

ဒါတွေကြောင့် သူ စိတ်ကုန်နေမိတာ အမှန်။

★

အခန်း(၃)

“သမီးလေး သက်သာရဲ့ လား၊ ဟောဒီမှာ ဆန်ပြုတ် ပူပူလေး သောက်လိုက်နော်”

အငွေ့ တထောင်းထောင်း ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်လေးကို ကိုင်ကာ ဒေါ်မြခင် အနားကို ရောက်လာတော့ စည်း အိပ်ရာလေးက လူးလဲထသည်။ ။

“သက်သာပါတယ် ဒေါ်လေးမြ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းပဲ နာတော့တာ”

အင်း နောက် နှစ်ရက်လောက်ဆို ချုပ်ရိုးဖြေလို့ ရပြီတဲ့ ၊ဆရာဝန်လေးက ပြောတယ် ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေးမြ၊ သမီးကြောင့် ဒေါ်လေးတို့ လင်မယား ဒုက္ခရောက်နေတာ သမီး အရမ်းအားနာတယ်”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ်”

အသံနှင့်အတူ အနီးရောက်လာသူက ဒေါ်ခင်မြ၏ ခင်ပွန်း ဦးတိုး မောင်ဖြစ်သည်။ ။ ဇနီးဖြစ်သူ အနီးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“သမီးလေးကို ဦးလေးတို့ လင်မယားက သွေးသားရင်းချာ သမီးလေးလို မြင်မြင် ချင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လို့ စောင့်ရှောက်ထားတာပါကွယ်၊ သမီးရဲ့ အကြောင်းတွေ သိရတော့လည်း ပိုပြီးတော့ ချစ်ခင်သနားမိကြ

တယ်ကွဲ့”

ဦးတိုးမောင်၏ ဖြူစင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲကို စည်း မြင်တွေ့နေရပါသည်။ ။ တကယ် ဆို ဦးလေးတိုးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အရိပ်မှာ စည်း ဘဝလေး အေးမြငြိမ်းချမ်းနေတာ အမှန်။

“ဟုတ်တယ်သမီးလေး သမီးလေးကို ကံကြမ္မာက အမေတို့ အိမ်ပို့ပေးလိုက်တာလို့ ပဲ အမေ သတ်မှတ်တယ်”

ဒေါ်မြခင်က ဆန်ပြုတ်ပူပူကို နွေးအောင် ဟူတ်ပေးနေရင်း ဆိုရှာသည်။ ။ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသော ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ ဖြူစင်သော နှလုံးသားတွေကို မြင်နေရတော့ စည်းမျက်ရည် လေးတောင် ဝဲချင်လာမိ၏။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒဏ်ရာက နာလို့ လား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးတို့ ရယ်၊ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ ဦးလေးတိုးတို့ မေတ္တာ ကို ခံစားရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ခံစားရလို့ ပါ”

“ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေပါဘဲ သမီးလေးရယ်၊လူ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုဘဲ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေဆို တာ ရှိစမြဲပဲလေ၊ သမီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေ ဝဋ်ဒုက္ခတစ်ခုဆိုရင် အခု အဲဒီဒုက္ခတွေ ပြီးဆုံး ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါကွယ်”

ဒေါ်မြခင်က သူမ ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ဆိုရှာသည်။ ။

စည်း ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်လေးကို ငေးကြည့်မိ၏။ အာရုံထဲမှာ လည်း စည်းကို ဘဝပျက်မည့်အခြေအနေမှ ကယ်တင်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် မျက်နှာကို မြင်ယောင် လာမိသည်။ ။

လင့်ခရုဇာ ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသော ထိုလူရွယ်ပုံရိပ်ကိုတော့

မှတ်မိနေဆဲ။

ထူတန်းနေသော မျက်ခုံး၊စိမ်းညိုသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊
မှတ်ဆိတ်ရေးပြပြ စိမ်းသင် နေပုံက ယောက်ျားပီသသည် ။

စည်း ချောက်ချား ထိတ်လန့်နေသော လူရွယ်သုံးယောက်ကို စက္ကန့်
ပိုင်းလေးမှာ သူ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူလိုက်ပုံက ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိပါ။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင် စကားလေးတောင် ပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ စည်း
သတိလစ်သွားခဲ့ သည် ။

စည်း သတိပြန်လည်လာတော့ သူ မရှိတော့ပါ။ စည်း ရောက်ရှိနေခဲ့
သည် က ရပ်ကွက် လူကြီး ဦးတိုးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအိမ်မှာ ဖြစ်သည်
။

စည်း နဖူးမှာ လူရွယ် ဆောင့်တွန်းလိုက်စဉ်က လဲအကျအုတ်ပိုင်းအ
ကျိုးနှင့် ထိခိုက်မိ သည့် ဒဏ်ရာတစ်ခုပဲ ရခဲ့သည် ။ နုနယ်သော နဖူးစပ်
မှာ နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရသည် ။

အန္တရာယ်ကင်းသော အရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် စည်း ရ
င်ထဲမှာ တော့ ဝမ်း နည်းခံစားရသည် က

သူက စည်း အတွက် ငွေနှစ်သိန်း ပေးသွားခဲ့သည် ဆိုသောကိစ္စ။

“သမီး ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို သွားတွေ့ပြီး သူရဲ့ ငွေ
တွေ ပြန်ပေးချင် တယ်၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်တယ်၊ဦးလေးတိုး
တို့ မှာ လိပ်စာရှိတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“ရှိတယ် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကို သမီးလေး မသွားသင့်ဘူးလို့ ဦးလေး
ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်”

ဦးလေးတို့ ပင့်သက်ရှိက်သည် ၊ စည်း မျက်နှာကို ကရုဏာရိပ် လွှမ်းခြုံသော မျက်ဝန်း တွေနှင့် ကြည့်နေရင်း

“သမီးဘက်က ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရိုးရိုးသားသားတွေးပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်တာ ဦးလေး သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို သူ့ဘက်က အထင်အမြင်သေးမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်၊ အဲဒီနေ့က သူယတိပြတ် ပြောသွားတယ်၊ ဘာပြဿနာမှ မရှုပ်ချင်ဘူးတဲ့ ၊ မလိုအပ်ရင် သူနဲ့ မဆက်သွယ်ပါနဲ့ တဲ့ ”

စည်း ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားရ၏။ သူ ဆိုသွားခဲ့သည့် စကား အဓိပ္ပာယ်က စည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဆက်နွှယ်ချင်တော့တာ ထင်ရှားနေ၏။

“သမီးကို ပေးခဲ့တဲ့ ငွေကို သမီး လက်မခံချင်ဘူး၊ ဆေးဝါးခကလည်း ဒီလောက် ကုန်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ အင်း ဦးလေး လက်ခံတယ် သမီး၊သမီးအတွက် ဆေးဝါးခကို ဦးလေးငွေနဲ့ ပဲ ကုပေး ခဲ့ တာပါ၊ အဲဒီ မောင်ရင်လေး ငွေနှစ်သိန်းကို လုံးဝ မထိမတို့ ပါဘူး၊ သူ့လက်ထဲ ပြန်ပေးမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ပြန်တွေးပြီး ဦးလေး ဒီအတိုင်း နေလိုက်တာ၊ သူလိုလူအတွက် ငွေနှစ်သိန်းဆိုတာ တန်ဖိုးထား ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး မလာစေ ချင်လို့ အပြတ်ပြော ကူညီခဲ့တာ၊ အင်း ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တဲ့ သဘောပေါ့၊ သူ့ ဆန္ဒက ဘာမှ မပတ်သက်ချင်တာပဲ”

ဦးလေးတို့ အကြံပေးချက်ကို စည်း ခေါင်းလေးညိတ် နာခံလိုက်ရပါသည် ၊ ရင်ထဲမှာ တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

နစ်မွန်းတော့မည့် ကိုယ့်ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးအတွက်

တော့ စည်း မမေ့ ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူက စည်းကို အထင်သေးသွားတာတော့ ဝမ်းနည်းမိသည် ။ အင်းလေ ကိုယ့် ဘဝက အထင်သေးစရာ ဖြစ်ခဲ့တာ မငြင်းနိုင်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေး ဘဝကို အမေတို့ စောင့်ရှောက် မှာ ပါ၊ သမီးလေး ဆန္ဒရှိရင် အမေတို့ နဲ့ အမြဲတမ်း နေဖို့ အမေပြောပါရ စေ”

ဒေါ်မြခင်က စည်း ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့်သည် ။

ဦးလေးတိုးကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေး ဦးလေးတို့ မှာ သားသမီး မရှိတော့ သမီး လေးကို သမီးရင်းလို လက်ခံချင်ပါတယ်”

သည် မျှအထိ စည်းအပေါ် နွေးထွေးသော အရိပ်ကို စည်းမပိုင်ဆိုင်ခဲ့ ရပါဘူး၊ ရင်ဖွဲ့ စည်း ဆိုသော စည်း ဘဝမှာ သောကပူတွေနှင့်ပဲ ရှင်သန် ခဲ့ရတာမို့

“သ သမီး အမေတို့ နဲ့ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ အမေရယ်”

“ဝမ်း သာလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်မြခင် စည်း ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း ကျောပြင်လေး ကို ပွတ်သပ်ပေး နေခဲ့လေသည် ။

ဦးတိုးမောင်က ဇနီးသည် နှင့် စည်းတို့ နှစ်ဦး၏ ကြည်နူးစရာ မြင် ကွင်းကို ငေးကြည့် ရင်း

“ဟို သူငယ်ပေးတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို သမီးလေးပဲ သိမ်းထားပါ၊

အခွင့်ကြုံတဲ့ တစ်နေ့ ပြန် ပေးလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ဦးလေးတို့ လင်မယားနဲ့ သမီးလေး အမြဲတမ်း နေနိုင်ပါတယ် သမီး ရယ်”

အရိပ်ကင်းမဲ့သော ဘဝမှာ စည်း နာကျင်ခဲ့ရဖူးသည် ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရဖူးသည် ၊ သောကတွေနဲ့ ပူလောင်ခဲ့ရဖူးသည် ။

အခုတော့ ထိုဝေဒနာ ခံစားချက်တို့ ကင်းစင်သော အရိပ်မှာ စည်းဘဝလေး ရှင်သန် ခွင့်ရမည့်အဖြစ်က

ကံကြမ္မာက စည်း ဘဝကို မျက်နှာသာ ပေးခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့ ။

★